

Jordi Hereu. Alcalde de Barcelona

“Sóc apassionadament reformista”

Jordi Hereu és, des del 8 de setembre passat, el nou alcalde de Barcelona, en substitució de Joan Clos. Nascut al barri de Sant Gervasi, al carrer d'Arimón, fa 41 anys, el nou alcalde és el quart de cinc germans, és casat i té dos fills, l'Elisabet, que acaba de fer 10 anys, i el Jordi, que en té 6.

Eugeni Madueño

Va estudiar en una escola privada.

Els cinc germans hem anat a la mateixa, la Sant Gregori, que és hereva de la Blanquerna fundada per Alexandre Galí. Hi havia una raó geogràfica: el parvulari estava al nostre carrer.

De gran va estudiar direcció d'empreses a ESADE, l'escola de negocis dels jesuïtes.

La empresa —capital i treball— sempre m'ha interessat. Vaig entrar a Esade als anys 80, quan es començava a fer la reflexió que les tècniques de gestió no eren exclusives de l'empresa privada, sinó també del sector públic, o de les entitats no governamentals. Es treballava molt el concepte de responsabilitat social. Les empreses han de complir el seu joc econòmic, però sense oblidar el rol social.

Vostè s'ha format en escoles religioses. Què li'n queda?

Els meus pares són creients practicants i van portar els fills a una escola laica inspirada en l'humanisme cristià. Jo estic emparentat d'aquests valors.

Vesteix molt seriós, molt formal.

Per a mi és un tema purament funcional, no tinc tendències estètiques. Ara em diuen que m'ho he de mirar més, però no hi penso gaire. Portar corbata és com portar mono de feina.

La relació amb la seva dona és clàssica.

La vaig conèixer una típica nit d'estiu, a l'Armentera. Podia haver estat una història d'una setmana, però ja han passat 21 anys. Vuit de nuvis i tretze casats.

Una família molt tradicional.

És la que jo he format, i n'estic molt orgullós. La felicitat té mil camins. Aquest és el meu, però no crec que sigui “el camí”. Hi ha moltes formes de fer una família. Jo sóc tolerant amb totes, mentre es basin en el respecte.

Com es veu a vostè mateix?

Com una persona normal que ara arriba a un escenari públic i vol mantenir-se tal qual es.

Vostè es declara reformista apassionat, però no revolucionari.

Jo sento una admiració profunda per la generació anterior, la que va creure en la idea de la revolució, però sóc d'una altra època. Vaig començar a tenir consciència als anys 80, quan el que hi havia era desencís i passotisme. He seguit especialment un dels meus mites polítics, la Nicaragua revolucionària de 1979, i la seva evolució em confirma en les meves conviccions. Sóc apassionadament reformista, crec en els canvis graduals i en les reformes, que en molts casos poden arribar a ser revolucionàries.

Com va arribar al PSC?

Va ser una decisió personal. L'atemptat d'Hipercor, el juny de 1987, en va ser el detonant. Un dia de juliol del 1987 vaig anar a afiliar-me a l'agrupació del barri. Feia temps que donava voltes a la idea que s'ha de fer política, i els partits en són els instruments.

Per què és tan pejoratiu ser "del partit", ser "de l'aparell"?

Jo crec molt en la política. En la que tots fem dia a dia, i en la política en majúscules, la que serveix per treballar amb les comunitats, per a la qual calen els partits. Com a totes les organitzacions humanes, tenen problemes, però no per això els considerarem invàlids.

Li agrada el poder?

El poder institucional és una palanca per poder fer reals les coses que podem imaginar. Personalment no em provoca un plaer especial exercir-lo. Per contra, el poder té unes servituds molt pesades, com estar tot el dia sota el focus públic.

Però si hi ha polítics que només fan això: posar davant els focus dels mitjans de comunicació!

Ja, però no és el meu cas. Els mitjans s'han d'utilitzar amb honestat, perquè són imprescindibles per comunicar-se amb la societat actual. Però jo estic mancat d'aquesta vanitat personal de figurar sempre. Pot ser això és un problema, no sóc prou "animal polític". Però, francament, em tira més estar amb la meua família.

En política, per pujar, cal apunyar els competidors?

Jo he estat secretari d'organització d'una federació, regidor, etc, i no tinc aquesta sensació. Potser sóc com el Cándid de Voltaire, que vaig pel món ingènuament, però no hi ha res del que m'hagi de penedir, ni per acció pròpia ni aliena. Hem de desmitificar la vida política, perquè no és diferent de qualsevol altre àmbit social.

Quan va veure que tindria possibilitats de ser alcalde de Barcelona?

No he expressat mai la voluntat de ser-ho, però els companys sabien que si m'ho demanaven, jo no diria que no. Des de fa un o dos anys, hi havia gent que m'animava. Però jo no vaig dir res. Dins del partit jo defensava la continuïtat de Joan Clos, perquè creia que igualment guanyarien les eleccions.

Maragall va ser l'alcalde dels Jocs Olímpics, Clos el del Fòrum, i Hereu?

L'alcalde que va acabar de fer les grans obres que tenim projectades, i que va fer recuperar els barcelonins l'orgull de ser del seu barri, de la seva ciutat. M'agradaria que la gent se sentís vinculada a Barcelona, de la qual forma part i se sent membre. Això és una tendència que es perd a les grans ciutats, i aquí no ens ho hem de permetre.

Global i local.

Sí, la Barcelona enfora, però també la Barcelona endins. Tinguem estratègies grans, ambicioses, siguem una gran ciutat mundial, però no oblidem la gent que viu aquí.

Al discurs de presa de possessió va alertar del perill de segregació urbana i d'exclusió social. Pensava en casos concrets?

Cada època té els seus problemes. Als 80, per exemple, teníem una societat homogènia, amb la immigració dels 60 totalment integrada, però amb problemes econòmics, amb atur i pobresa. La gent parlava de "sortir del túnel". Vint anys després els reptes són altres. Un és el de la diversitat, s'ha de tornar a fer un procés d'incorporació dels nousvinguts. Tenim el repte de l'augment de la població degut al fet que ha augmentat l'esperança de vida. El repte del joves, de l'habitatge. L'exclusió social abans venia donada per l'atur, però ara poden haver-hi mil motius. Per una separació, per la nova immigració, per la desestructuració del mercat laboral, etc.

I què es pot fer des de l'Ajuntament?

Podem fer polítiques que ajudin a fomentar la cohesió social, tot i sabent que la ciutat és l'escenari de l'exclusió, no l'origen ni la causa. Barcelona ha estat un model de renova-

ció urbana, i ara ha d'assumir l'objectiu de ser una societat socialment cohesionada.

És a dir, que vostè no té en ment fer un gran projecte, com els seus antecessors.

No tinc cap idea genial per exposar. Tenim molta feina per acabar els grans projectes en marxa, com Sant Andreu-Sagrera o els dos nous barris de la Verneda i la Marina. Això i evitar la segregació urbana, que no hi hagi cap racó de la ciutat on no es pugui entrar. El nostre compromís és fer ciutat a qualsevol racó, des del Raval al carrer del Padre Manjón, a Trinitat Vella.

Creu que algun dia es reconeixerà la ciutat real, i hi haurà un govern metropolità?

Espero que en el 2007 hi hagi l'altura de mires que va mancar el 1987, i que no s'impedeixi la constitució d'uns elements de govern que són imprescindibles per al conjunt del país. Hem de superar el recel que Barcelona va crear quan va semblar que es volia menjar els municipis del seu entorn. Hem de ser respectuosos amb les noves identitats que aquestes poblacions han sabut crear. Les identitats locals han de servir per sumar. Jo posaré la meua personalitat al servei de l'acompliment d'aquest projecte. No val la disjuntiva cap de ratolí o cua de lleó: necessitem el lleó.

No té por que la gent receli de les seves propostes quan s'assabentin que durant anys ha treballat com a director de màrqueting?

Va ser a la zona d'activitats logístiques del Port. Quan vaig començar a treballar em van fer un test que encara guardo. Deia que tenia qualitats per exercir un lideratge democràtic-consensuat, però que seria inútil com a capatàs. Jo sóc assertiu; apel·lo a la convicció de la gent. També deia el test que sóc incapaç de vendre una cosa en la qual no crec. El joc del cinisme —tot i que en política pot ser una feblesa en certs aspectes—, no va amb mi. Jo no jugo al joc de fer-ho veure. O em prens o em deixes. Jo les coses, me les crec. **B**

EUGENI MADUEÑO és periodista de La Vanguardia, responsable de la Revista dominical. Ha dirigit la col·lecció de 34 llibres "Barcelona, una ciutat de Vanguardia", editada recentment. Especialitzat en temes locals, ha publicat *Emili en la ciudad de la gente* (PAU Editions), un recull novel·lat de cròniques sobre Barcelona.